

En Kattsaga

Nu ska jag berätta om några roliga katter för Er. Jag har träffat många små kittekatter i mitt liv, kittekatter heter det väl inte tänker du. Nej visst det heter ju kattekitter. Jag kan visst inte säga rätt, men du förstår ju vad jag menar. Eller är du lika dum som jag? De här kattekissarna som jag ska berätta om hette Snuttesnutt och Snuttesnatta, den ena var vit som snö, den andra svart som natten. Då skulle det ju vara så, att den ena skulle bara få vara ute på dagen, och den andra ute på natten. Vilken skulle vara ute på natten tror Du? Snuttesnutt säger jag, för snuttesnatta, hon var ju mörk som natta. För ett par små flickor var detta. Ja, när det är katter så heter det egentligen honor. Varför? Jo, det är ganska enkelt, en flicka heter hon och då blir det ju hona eller honor. En pojke heter han och då blir det en hanne. Det var ju lätt att förstå. För att få små kattungar måste det finnas en mamma och en pappa. Snuttesnutt och Snuttesnattas mamma hette Mi, det var ett så kort namn, så hon ville att hennes ungar skulle heta långa namn. Pappan hette Polis, det var ju ett konstigt namn på en katt. Men det var bra för dom som ägde honom, när de skulle ropa på honom, så öppnade de dörren och ropade kom Polis. Ofta kom då en riktig polis och frågade. Vad vill Ni? Nej vi har bara ropat på vår lilla katt. Men tyckte de att det var så bra att polisen kom så fort om det skulle komma en inbrottstjuv eller så.

Men den lille katten Polis var så dryg över att han hette ett så fint namn. För han var den som ville bestämma över alla katter i hela byn där de bodde. Ja inte bara över katter, han bestämde över alla råttor också. Helst skulle han vilja bestämma över människorna också, men det går ju inte. Han tyckte inte att hans små kattbarn var så märkvärdiga, jo visst var de söta, men se han fick ju inte bestämma över dom. Men nu ska vi återgå till Snuttesnutt och Snuttesnatta, de var alltid tillsammans, dag och natt. På natt skulle de sova det hade deras mamma bestämt. Det tyckte de inte var så roligt, när det var tyst och mörkt, var det så spännande att snut ut en liten stund. I mörkret är alla katter grå, och så tyckte de den andre var. Det var knappt att de trodde att det var sin syster hon såg. En gång gick Snuttesnatta bredvid en stor grå råtta och trodde att det var Snuttesnutt. Men så kom de under en gatlykta och då såg hon vem hon gick bredvid. Då skulle Du sett språnget i luft som Snuttesnatta tog, hon hade kunnat vara med i höjdhopp i OS och hade säkert vunnit. Andra katter hade säkert flugit på råttan och ätit upp den, men Snuttesnatta var inte så stor då, och sen de har hon rättskräck. Sedan denna händelse hoppar hon jättehögt, var gång hon ser en råtta. Ibland undrar de som ser henne, vad hon gör för lustiga hopp. Om hon skulle möta en hel rättfamilj, så går hon ett steg och så hoppar hon ett högt skutt så går hon ett par steg, så hoppar hon ett högt skutt igen. Så där håller hon på, hon skulle kunna var med i sportgrenen höga hopp. En gång hade de här små kittekasserna krupit in i en vit påse, de hoppade och skuttade i den och plötsligt så mötte de en råtta som blev så rädd att hon trodde det var ett spöke som hon mötte.

Hon blev så rädd att hon hoppade högt, och så hoppade påsen ibland det var ett evigt hoppande. Rakt över gatan bodde ett par kissepojkar som hette Fnuttefnutt och Fnuttefnatt, det passade ju att leka med ett par som hade lika konstiga namn som Snuttesnutt och Snutte snatta. Men när deras mammor ropade in dom då de skulle äta eller på kvällen när de skulle sova, då lät det så här: Kom nu Snuttesnu kom nu Fnuttefnatt, kom nu Snuttesnatta, kom nu Fnuttefnutt. Då blev den ena mamman arg. Du behöver väl inte ropa in Dina ungar precis som jag ropar på mina, de små kan ju aldrig lära sig var de hör hej ¹¹¹¹². Ja men, sa den andra mamman, Du behövde ju inte kalla Dina ungar nästan likadant som mina. Kanske jag ska kalla på polisen. Polis, kom, ropade hon, och då kom den stora katten Polis. Vad vill Ni, sa han med sin djupa basröst. Jo, sa den ena mamman, det är så här att mina små gulliga ungar heter Snuttesnutt och Snuttesnatta, och hennes elaka ungar heter Fnuttefnatt och Fnuttefnutt. Alltid när jag ropar efter mina små änglar, så kommer hon och ropar på sina elakingar. Båda mammorna pratade i munnen på varandra, så Polis blev alldeles yr i huvudet. Vänta lite nu, sa han, så ska vi reda ut detta. Jag måste få bestämma och så måste det bli. Kanske vi skulle kunna kalla Snuttesnutt och Snuttesnatta för ettorna, och Fnuttefnatt och Fnuttefnutt för tvåorna. Jasså, sa Fnuttefnatt och Fnuttefnutts mamma, varför ska mina små änglar kallas för tvåa

Ja men, sa den andra mamman, det är ju precis som det ska vara, och båda mammorna pratade i munnen på varandra igen. Tyst, röt så Polis, det var ena förfärliga mammor att tjafsa. Nu vet jag hur vi gör. Ni mammor får, varje gång ungarna ska in, komma till mitt kontor och så ropar jag in dom. Jag kommer inte att hålla på med dessa fåniga namn, Snuttefnatt och Fnuttetutt. Nej, sa mammorna i kör, så heter dom inte, och skulle precis börja rabbla upp namnen igen, för varje mamma kan ju hålla reda på sina ungar. TYST, vrålade Polis igen, och då blev det väldigt tyst. Nu gör Ni som jag bestämt. Då tordes inte mammorna säga mera. Men de små ungarna brydde sig inte om detta grälet, utan de lekte, och lekte, och lekte. Men så på kvällen ropade Polis; KOM IN NU UNGAR: Och då var det några kattungar som fick fart Han ropade så högt att alla små kattungar i hela kvarteret sprang hem till sina mammor. De trängdes i dörröppningarna så de blev klämda och grät. Men då röt Polis igen, sköt Er nu ungar, annars kommer jag och tar tag i Er. Då blev det så tyst och alla ungarna sprang till sina mammor, som började slicka och tvätta sina ungar. De var ganska smutsiga, och under tiden gullade mammorna med sina små och sa, nu ska ni snart bli fina små kattungar. Då förstär Ni hände något tokigt, för när ungarna var tvättade och klara, så hade mammorna tvättat fel ungar. Men ungarna tyckte det var så skönt, och hade somnat och låg och spann. Mammorna tyckte ju faktiskt att de här små nytvättade ungarna var så söta. Så sen dess är det frid och fröjd i det kvarteret med mammor och katter. Nu blandar de sig hur som helst, ibland sover de där och ibland hos den andra. Numera kommer ungarna med det samma, för de är lite rädda för Polis och polisen, så därför tänker de att det är bäst att lyda meddetsamma. Hej då från Snuttesnutt och Snuttesnatta och Fnuttefnatt och Fnuttefnutt.

Mjau och hej från Mona

KATTCIRKUS

Välkomnen till Kattcirkus i kväll klockan 7, 19 heter det på kvällen.

5 katter som bodde på en gård, fick för sig att de skulle bjuda andra katter på cirkus. Ett gammalt uthus, som ingen använde numera skulle passa bra. Uthuset hade förut varit ett gammalt utedass, en sk utetoalett. Där fanns en upp-

höjning, alldeles som en bänk, och där skulle det uppträdas på. Nu skulle 5-orna som vi kallar dom, hitta på några roliga saker. Ja man kan säga att de hade ett litet sammanträde. Jag, sa den äldsta katten, kan välkomna publiken (de som skulle se på) och tala om var de ska sitta. Vi kan ha dörren öppen, så kan några sitta ute. Ha, ha tror Du att det kommer så många. Jag vill sjunga sa en liten söt kattflicka. Kan Du lilla mammagris sjunga? sa de andra. Du piper ju bara efter mamma alltid. Vad ska Du sjunga? Jo kan denna sången. Jag ska fånga alla råttor åt min mor, alla råttorna som finns uppå vår jor. Det där sista, frågade en katt, jor vad är jor? Det vi trampar på, sa kattflickan. Nu är det så här, sa mamman, ungen kan inte säga d och då blir det så här gulligt tycker jag, hon menar ju jord.

Kan någon gå på lina, frågade, en katt. Jag kan, sa en liten pigg en. om det inte är för högt. Nej då, sa de andras, bara någon meter. Jasså, inte högre sa piggisen, men han visste inte hur högt en meter var. Ska vi bjuda på något, frågade en? Nej, nej inte bjuda, vi ska sälja. Du får fånga små, små möss och lägga på små blad, som vi sen säljer för 10 öre styck. Vi hittar ju ofta 10 öringar, så det blir bra. Du kattmamma får sälja dom och sköta serivering. Vad kan Du göra då, frågade den äldste katten, en annan stor katt. Jag kan göra 200 kullerbyttor och sen stanna på svansen. 200, sa de andra i kör, så många, men de visste inte hur mycket det var. Kanske bara 2. Jag, sa den äldste, kan lyfta nästan allting på raka armar, en boll till exempel och jonglera med den 1000 gånger, och stå på händerna, kan jag också. Nu hade alla en uppgift Vi sticker nu iväg och bjuder in grannkatterna till i morgon.

Så blev det dags, och katter började strömma till, massor. Musmaten låg så fint uppradad, och när katterna fick se det, så kastade de sig över maten och snodde var sin mus. Nej, nej, skrek kattmamman, Ni ska betala, det är inte gratis. Jasså, är det gratis, sa de, tack, tack. Då blev de så mätta, så de lade sig där de skulle sitta och några somnade. Och när en katt mår bra, innan han somnar, så spinner han. Det låter som ett surrande, och här blev ett förfärligt surrande. VÄLKOMNA; ropade gamle-katten, han fick skrika jättehögt, för att överrösta allt surrande. Nu ska lilla sötis sjunga. Oh mamma, jag är så nervös, sa hon. Jag ska stå här nära Dig, så det kommer att gå bra. Hon är röd i nosen som en röding, sa gamle-katten. Va Röding, skrek alla och rusade fram, Röding är en god fisk. Nej, nej ropade gamle-katten, gå tillbaka. Era matvrak flickan är skär i ansiktet av nervositet. Hon ställde sig så upp på bänken och sjöng, med en vacker röst: Jag ska fånga alla råttor åt min mor, alla råttorna som finns uppå vår jord. Hörde Ni, sa kattmamman, hon kunde prata rent, och alla klappade tassarna och jamade. Den lilla kattflickan neg och tackade och rusade sen till sin mamma, som var så stolt över att hon hade en så duktig liten unge.

Nu ska det bli kullerbytta, var är Du, sa gamle-katten. En lessen katt med hängande svans kom fram. Jag har klämt min svans, viskade han. Inget pjåsk, sa gamle-katten, rulla på bara. Han rullade några gånger och skrek aj, aj hela tiden, för det gjorde ont i svansen. Det tyckte publiken var var jätteroligt, så de jamade och härmade den stackars katten, och skrek aj, aj de också. Och många av dom gjorde kullerbyttor de också. Sitt still, röt gamle-katten. Nu ska här bli lindans. Oj så högt, sa den katten, när han fick se linan som var nästan uppe i taket. Hur ska jag komma upp, sa han? Ditt problem, inte mitt sa den gamle-katten. Då tog katten ett jättesprång upp i hörnet där linan var fäst. Så bockade han och tog ett par steg ut på linan, men han var ju höjdrädd och ramlade. Men han gjorde en krok av svansen så han fastnade på linan och hängde där. Publiken var alldeles tyst så tog han ett par steg igen och ramlade, men krokade upp sig med svansen. Då höll publiken på att skratta ihjäl sig, han är som en apa tjöt dom. Dom förstod inte att katten ramlade och var rädd på riktigt. Men så blev han modigare när nu alla skrattade, så han fortsatte så linan ut, och sen dess är han inte höjdrädd mera.

Ja, så var det den gamle starke katten som skulle uppträda. Nu sa han kommer det bästa till sist. Jag ska kasta upp en boll och jonglera med den, och jag ska stå på huvudet och jonglera med baktassarna. Sagt och gjort, men en annan katt som var en filur hade en boll med sig och kastade in den, så gammel-katten hade plötsligt två bollar att kasta med. Men det gick jättebra detta också. Han kunde nog bolla 1000 gånger. Alla jamade och skrattade och stampade när de gick hemåt. De tyckte det var en jätterolig kväll, men betala det glömde de. Ja, ja sa den gamle-katten de hade väl inga pengar, men de fick ju roligt och det hade ju vi också, och kanske Du också som läst denna sagan nu.

Mjau och hej då från Mona

En otäck historia.

Nu ska jag berätta en otäck katthistoria för Er. Den handlar om ett par katter som bodde i ett hus, hos en familj som hette Karlsso. Det var mamma, pappa, Kalle och Lisa, som båda var 8 år, alltså var de tvillingar. De hade två små katter, de var väldigt små, men var ändå 8 år och också tvillingar. En kattpojke och en kattflicka. När de skulle döpas, eller få namn, visste de inte vad de skulle hitta på för namn till dom. De hade hört talas om att katter ska helst heta något med s i namnet, för då lyssnar dom bättre, när man kallas på dom. Till slut bestämde de att kalla dom Nisse och Missan. De namnen låter ju ganska lika, men underligt nog syntes det tydligt att var och en visste vad de hette.

Alla bodde i ett äldre hus, och det betydde att det var ett hus med uthuspå gården. Skulle man gå till källaren fick man gå ut och gå till sidan av huset, och så fick man öppna en dörr, och gå nerför en trappa och öppna ännu en dörr och då kom man in i källaren. Det luktade lite konstigt där av jord, potatis, grönsaker, ja det var nästan som om man inte kunde andas riktigt. Men det var spännande också. Kalle och Lisas mamma varvar duktig att samla en massa, bär och frukt och grönsaker som sedan skulle användas under vintern. Många glasburkar med fina frukter i, flaskor med god saft.

En dag bad mamma Lisa, att hon skulle gå till källaren och hämta en burk med päron i. Det var inte mörkt, bara lite, så hon sprang fort, öppnade den första dörren, och gick nerför trappan och öppnade nästa dörr. Och precis då flög ett vitt litet spöke förbi henne. Lisa kastade en blick på hyllan där saftflaskorna stod. Därifrån flöt det tjockt blod. Då blev Lisa så rädd, hon bara rusade upp och in till mamma, som väntade på fruktburken. Lisa var så skrämmd att hon inte kunde prata, jag, jag såg ett spöke och i källaren flöt det blod, kanske det hade varit ett mord därnere. Usch, vad Du säger, sa mamma, men det är väl bäst att jag går ner och ser efter. Lisa följde mamma lite osäkert. När de kom ut satt Nisse och slickade sin päls ren, han såg så kladdig ut. När de kom ner i källaren, Lisa smög bakom mamma, såg de att en saftflaska hade ramlat omkull och saft rann utefter hyllorna. Detta, sa mamma, är nog blodet Du såg. Och spöket var nog Nisse som är boven i dramat. Först saft på sig och sen en påse med mjöl som han dragit med sig i rädslan. Han mår nog gott nu att slicka i sig saft och mjöl. Bästa att vi hjälper honom att göra pälsen ren. och nästa gång som Du Lisa går ner i källaren, glöm inte att tända ljuset. Ja det glömde jag, sa Lisa som inte var så rädd längre.

Mjau och hej från Mona

